

den var gået. Det er den eneste gang i mit liv at jeg har set en ankerkæde gå i stykker, men den har sikkert været ligeså dårlig som alt det andet. Vi prøvede på at sætte sejl, bare lidt op, så vi fik styrefart, og jeg ved ikke hvor mange gange jeg skreg:

- Vi skal længere ud, der er bundgarn hele vejen, og vore eneste chance var at gå nord for Helsingør.

Det var mørkt, vi havde ingen kompas og vi så ikke et lys.

Da skete den næste katastrofe. Det mærkedes som en usynlig hånd pludselig havde standset vor sejlads, vi var havnet i et bundgarn.

Det er helt utroligt, hvad man kan, når man skal. Båden havde ikke, som før nævnt, selv-lænsende cockpitt, og nu kom den ene brækker efter den anden ind over hækken, og den kunne hurtig fyldes hvis vi ikke havde været heldige. *Astrid* var et stort skib på ca. 10 tons, og den lader sig ikke stoppe af et par bundgarnspæle. Den brasede ind midt i og knækkede de pæle der var i vejen, og var så venlig at lægge sig nogenlunde vindret.

Her er det at det undre mig, at jeg var så heldig, at få en pælestik af de kæderester jeg havde halet op smidt over en pæl, og samtidig da jeg tørnede viste det sig, at kæden var kommet uden om en anden pæl, sådan at de to pæle stod og kærtegnede hinanden hele natten. De fjedrede selvfølgelig hvergang *Astrid* rykkede, og på den

måde lå vi til næste morgen lige ud for Skodsborg sanatorium. Næppe var der kommet dagslys på himlen før vi satte flaget i show, og nu måtte vi bare vente på at nogen ville se os.

Kl. 12 så vi en slæbebåd nærme sig med fuld damp kommende fra Svitzer. De nærmede sig meget langsomt, for de viste jo, at vi lå på lavt vand og det første de smed ombord var en pakke med mad. Så fik vi en dejlig svær trosse, og gud være lovet så var *Astrid* jo et gammet fartøj, hvor masten stod godt og sikkert i sit mastespor på kølsvinet, og jeg fik taget nogle ordentlige tørn og sat godt fast, og gav signal til at de bare kunne trække. 4 timer senere lå vi velfortøjet i København.

Selv om der er gået mange år siden, og selv om der aldrig har været skrevet en linie om denne sejlads så adskiller den sig så meget fra andre ting, at den sidder inde i grødslottet endnu.

Nå, så kom efterspillet. Vi anede ingenting, men pludselig en dag kom en stævningsmand for vi skulle være vidner i en retsag, som ejeren havde anlagt mod fiskerne, fordi der ikke var lys på bundgarnet.

Imidlertid havde han søgt erstatning for en tabt jolle, - og den mistede vi da også, men det sket et stykke nord for Rungsted, så det havde ikke noget med bundgarnet at gøre - sådan var det med alt hvad han krævede, og da min brors og min forklaring var så enslydende, blev hele sagen afvist.

Med Greve F. Danneskiold-Samsøe til Åbo i Finland med det gode skib *Anakonda*

Anakonda forlod sin bøje i Hellerup ved middagstid. Vi styrede sydpå. Greven var medtaget af gigt i fingrene, og nu blæste det så hårdt fra vest, at vi var nødt til at rebe.

Vi løb langsomt i vinden, og greven ville hjælpe mig med rebningen af et storsejl med klo og pik, som normalt skulle bruge to mand. Jeg

bad ham blive i cockpit, da grevindens sidste advarsel til mig lød:

- Pas nu godt på manden.

Det stod mig nu ganske klart, at det var nødvendigt, da grevens fingre ikke lod slippe det de havde fået fat i sådan uden videre. Så sagde han, vil De ikke være så venlig at stryge den greveti-

